

[Clausager.]

Skat paa, skulde det saa ikke være muligt, at man kunde se bort fra forrige Aars eller den sidste Tids politiske Overenskomster og sige, at her maa noget rettes. Det er dog ganske urimeligt at lade Landbruget, der endnu er en daarlig Forretning, betale over 15 Mill. Kr. mere i Skat end i Fjor. Jeg har ved andre Lejligheder sagt og tillader mig at gentage det her, at naar man kan lade Reglerne sove i en anden Henseende, nemlig overfor Tjenestemændenes Regulerings-tillæg, og det har man gjort — jeg ved godt, det gik i Retning af, at Tjenestemændene fik mindre, her vil det ogsaa gaa i den Retning, at de, det her drejer sig om, faar mindre, men ganske vist i Skatter, og det vil sige, at de faar mere i Indtægt —, naar man kan lade Reglerne sove det ene Sted, maa man ogsaa kunne gøre det det andet Sted. Jeg vil hævde, at hvis vi fremdeles skal kræve en saa stor Indkomstskat — den er ikke velkommen i disse Tider, hvor Byernes Skatteprocent i mange Byer er oppe midt i Tyverne, og vi har i Forvejen ganske antagelige Indkomstskatter til Staten —, saa maa en ret væsentlig Del af Provenuet, bruges til at lempe den Byrde, som ellers vil blive væltet over paa Landbruget i Aar.

Jeg vil endvidere sige, at naar Udvalgsflertallet og Ministeren godt kunde tage det, vi har stillet op angaaende Fradragsregler og den ekstraordinære Indkomstskat for den Skatteyder, der har et Fald i Indkomsten, saa er det meget glædeligt, og det kan jeg godt takke for. Men naar man ikke kunde tage et forøget Tilskud til Amtsskatterne, hjælper det ikke meget, og det, man bød os i Stedet for, kan vi ikke acceptere. Man bød os, at man vilde bruge en Del af Skatteprovenuet, men ikke som Tilskud til Amtskommunerne, til Nedsættelse af Ejendomsskatterne, men som et Tilskud til Kommunerne i al Almindelighed, saa og saa meget til Bykommunerne og saa og saa meget til Sognekommunerne. Som den ærede Ordfører omtalte, vilde en Del af dette Tilskud om ikke direkte saa indirekte til syvende og sidst blive brugt til Nedsættelse af Skatter og ogsaa i nogen Grad til Nedsættelse af den faste Ejendomsskat til Sognekommunerne, men den vilde dog i væsentlig Grad blive anvendt til Nedsættelse af de direkte personlige Skatter. Jeg synes egentlig talt, at naar vi skal opkræve mere Skat for at slaa af paa den samme Skat, vi opkræver andetsteds, saa bliver det dog noget for molboagtigt. Det maa dog være saadan, at Skatten bruges til et andet Formaal end det at

tage mere Skat et Sted og samtidig tage mindre af samme Skat et andet Sted. Det er den ene Grund. Den anden er den, at et saadant Tilskud til Kommunerne, hvad enten det gælder Sognekommunerne eller Bykommunerne, ganske sikkert i Almindelighed ikke vilde fremme den Økonomi i Kommunalforvaltningen, som vi ser er aldeles nødvendig. Vi maa holde fast paa, at en væsentlig Part af Skatten tages som en Tillægsskat paa de Indkomster, der har holdt eller er steget, med Udskyden af dem, som er faldet i væsentlig Grad, og at en væsentlig Del af det indkomne Skattebeløb maa bruges til at forhindre, at der i det Aar, vi er kommet ind i, væltes nye. — det er nye, for vi var af med dem i Fjor — nye 15 Mill. Kr. ind paa Landbrugsejendomsskatten. Det er det springende Punkt. Desværre har Ministeren og Flertallet erklæret, at det kan de ikke gaa med til, og da vi ikke kan frafalde vort Krav, forstaar man, at der kunde ikke blive nogen Overenskomst. Derfor er det, vi har stillet dette Ændringsforslag, der udtrykker vore Ønsker, og jeg vil bede alle dem, som mener, at man bør se bort fra Fortiden og se Tidens Vanskeligheder i Øjnene og komme dem til Hjælp, der trænger mest, og lægge Byrderne paa de Skuldre, som bedst kan bære, at stemme for Venstres Ændringsforslag.

Korsgaard: Som det blev udtalt ved Lovforslagets første Behandling fra konservativ Side, er Stillingen den, at vi ikke kan give Lovforslaget vor Tilslutning. Skal man se paa Problemet, som det foreligger, er det naturligt først at spørge, om det Skattebeløb, man venter at faa, saaledes som Lovforslaget lyder, er nødvendigt. Der bliver da først Spørgsmaal, om man overhovedet i en saa vanskelig Tid som den nuværende med Rimelighed kan opstille den Regel, at det enkelte Regnskabsaar skal hvile i sig selv. Jeg har ved tidligere Lejligheder udtalt, at efter min Mening kan det ikke altid være en Nødvendighed, og jeg har specielt henvendt til den nuværende Finansminister paavist, at han jo netop ved at overføre et Overskud fra et Finansaar til det følgende, et Overskud paa vistnok rundt 9 Mill. Kr., reelt har vist, at han er af samme Mening, som jeg tidligere har udtrykt, at det er rimeligt at benytte en lidt længere Periode end et Aar. Altsaa, jeg vil hævde, at nogen absolut Nødvendighed for at have Driftsbalance for det enkelte Aar er der ikke. Men saa er et andet Spørgsmaal det: hvor langt vil vi være fra Balance, hvis vi ikke faar vedtaget disse Skattelove? Det er fornuftig-